

[Forsvarsministeren.]

allierede styrker, og det har længe været opfattelsen, at denne landmilitære NATO-dækning, når den kommer, må placeres syd for den danske grænse, i Holsten.

Allerede i 1950 blev NATOs militære dækning af Danmark kædet sammen med spørgsmålet om en politisk overenskomst med Vesttyskland. Ingen regnede dengang med, at forhandlingerne om en overenskomst med Vesttyskland ville vare til 1954. Derfor venter Danmark stadig på en afgørelse af spørgsmålet om NATOs væsentlige bidrag til en effektiv allieret militær dækning af Danmark.

Jeg skal herefter vende mig til det genindkaldelsesproblem, som i de sidste måneder på regeringens foranledning har været til offentlig debat.

Det har for mange mennesker været en stor overraskelse, at NATO gennem en årække har ønsket, at 18 måneders tjenestetid blev suppleret med de genindkaldelser, der er lovhjæmmel for, det vil sige med yderligere 2 måneder, så den samlede tjenestetid blev 20 måneder. Det har ikke alene været en overraskelse for mange mennesker udenfor folketinget, det har det også været for folketingets medlemmer, for det udenrigspolitiske nævn og for socialdemokratiet, indtil den nuværende regering blev dannet.

Men det har det ikke været for medlemmer af ministeriet Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft. Fra 1951 har den tidligere regering drøftet med NATO at supplere 18 måneders tjenestetid med genindkaldelser på tilsammen 2 måneder. Det har drejet som om 30 000 mand i løbet af dette år og 40 000 mand til næste år og de derefter følgende år. Så sent som i august måned i fjor, altså ganske kort tid før valget i september og det derefter følgende regeringsskifte, gav ministeriet Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft NATO meddelelse om, at der var afsat penge til genindkaldelse af 30 000 mand i indeværende finansår, altså til påbegyndelse af den 20 måneders tjenestetid.

Det vil sige, at man i NATO ganske naturligt måtte få det indtryk, at ministeriet Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft forberedte 20 måneders tjenestetid i Danmark fra og med indeværende finansår.

Den nuværende regering måtte i december i fjor med de militære myndigheders til-

slutning meddele, at disse genindkaldelser ikke kunne finde sted, da vi havde gennemført 18 måneders tjenestetid, men dermed betragtede NATOs militære hovedkvarter og NATOs øverstkommanderende i Europa ikke spørgsmålet som værende ude af verden. Det har voldt den nuværende regering mange vanskeligheder, at ministeriet Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft har omgivet forhandlingerne i NATO om genindkaldelsesproblemet i 1951, 1952 og 1953 med så megen hemmelighedsfuldhed.

Måske vi nu kan få forklaret begrundelsen for denne hemmelighedsfuldhed ikke alene overfor folketinget, men også overfor det udenrigspolitiske nævn og overfor det socialdemokrati, man betragtede som partner i samarbejdet vedrørende Atlantpolitikken og dens militære konsekvenser. I hvert fald har den på afgørende måde været medvirkende til, at der gik adskillige måneder ind i dette år, før regeringen nåede til fuldstændig klarhed over den betydning, som NATOs militære hovedkvarter tillagde genindkaldelser. Derefter lod regeringen udarbejde et forslag til løsning af genindkaldelsesproblemet fra efteråret 1955, da genindkaldelserne skulle påbegyndes med ca. 8 000 mand. Det var forslaget om de 16 måneders tjenestetid i første omgang plus genindkaldelser i 60 dage, altså en samlet tjenestetid på 18 måneder.

Regeringen har oplevet megen konservativ frejdighed under kampen imod den, men det er lidt for megen frejdighed, når de konservatives ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, forleden spurgte mig om årsagen til det, som han kaldte regeringens svingninger i tjenestetidsproblemet. Det er jo ikke den nuværende regering, som overfor det udenrigspolitiske nævn, overfor folketinget og overfor befolkningen i 1951, i 1952 og i 1953 indtil regeringsskiftet har skjult forhandlingene med NATO om at forøge den 18 måneders tjenestetid med 2 måneders genindkaldelse til 20 måneder. Regeringens forslag om ialt 18 måneders tjenestetid er ikke udarbejdet af forsvarsstyrelsen, men af forsvarsministeriet efter beslutning i regeringen. (*Aksel Møller: Jaså!*). Det ærede medlem siger jaså, den forundring behøver det ærede medlem såmænd ikke at give udtryk for. Det er en normal fremgangsmåde, som anvendes ved behandlingen af